

Sygn. akt II AKz 17/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Sielski
Sędziowie:	SA Zbigniew Różański SA Stanisław Urban (spr.)
Protokolant:	stażysta Aneta Kudła

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

- Stanisława Rokity

po rozpoznaniu w sprawie **J. W.**

ściganego Europejskim Nakazem Aresztowania

za czyn z § 246 niemieckiego kodeksu karnego

zażalenia wniesionego przez obrońcę ściganego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Przemyślu

z dnia 21 stycznia 2013 r., sygn. akt II Kp 12/13

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§ 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

I. **zmienić** zaskarżone postanowienie w ten sposób, iż w miejsce przesłanki szczególnej zastosowania tymczasowego aresztowania,

a to przepisu art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., przyjęc przesłankę szczególną z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie **utrzymać**

w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013 r., wydanym na wniosek Prokuratury Okręgowej w Przemyślu, Sąd Okręgowy w Przemyślu zastosował wobec J. W. tymczasowe aresztowanie na okres

60 dni, tj. do dnia 19 marca 2013 r.

Zażalenie na to postanowienie złożyła obrońca ściganego. Skarżąca zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na orzeczenie, w szczególności art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na błędnym przyjęciu, że zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się ściganego, a tym samym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania niezbędne jest zastosowanie tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy dotychczasowe zachowanie ściganego i jego sytuacja życiowa czyni ustalenie to bezpodstawnym, bowiem podejrzany posiada stałe miejsce zamieszkania

w kraju, prowadzi od wielu lat zarejestrowaną na terenie kraju działalność gospodarczą.

W konkluzji, autorka środka odwoławczego wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zastosowanie wobec ściganego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji oraz poręczenia majątkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne o tyle, o ile spowodowało zmianę w podstawie prawnej skarżonego postanowienia z przesłanki szczególnej z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., na przesłankę z art. 258 § 1 pkt 2 in fine k.p.k. W pozostałej zaś części wniesiony środek odwoławczy jest bezzasadny.

Uprzedzając dalszą część rozważań wskazać należy, iż pomimo zmiany przesłanki szczególnej tymczasowego aresztowania z pkt 1 § 1 art. 258 k.p.k. na pkt 2 § 1 tegoż przepisu i przyjęciu, iż niestawiennictwo ściganego na wezwania z Sądu w Kaufbeuren może być poczytane jako utrudnianie postępowania w inny bezprawny sposób, spełniona jest przesłanka szczególna tymczasowego aresztowania. Z samej istoty poszukiwań w oparciu o europejski nakaz aresztowania wynika bowiem, że osoba ścigana utrudnia toczące się postępowanie.

Z kolei sam fakt wydania europejskiego nakazu aresztowania oznacza, iż nie ma potrzeby weryfikowania dowodowej podstawy postanowienia

o tymczasowym aresztowaniu w kontekście, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Sąd II instancji w pełni podziela w tym zakresie dominujące

w orzecznictwie stanowisko, iż w ramach procedury wykonania europejskiego nakazu aresztowania, sąd polski nie bada, czy istnieją wystarczające podstawy do przypuszczenia, że aresztowany dopuścił się za granicą przestępstwa (por: post. SA w K. z dnia 18 lipca 2007 r.,

II AKz 478/2007; post. SA w K. z dnia 19 lutego 2008 r., II AKz 56/2008 KZS 2008/4 poz. 56). Uzasadnieniem tego poglądu jest zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, do której bezpośrednio odwołuje się art. 1 ust. 2 decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ((...)/ (...)).

Z kopii europejskiego nakazu aresztowania (k. 50 akt II Kp 17/13) wynika, iż wobec ściganego Sąd Rejonowy w Kaufbeuren wydał nakaz aresztowania w dniu 27 listopada 2012 r. Zgodnie z art. 607 k § 3 zd. III k.p.k., samoistną podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej jest istnienie wydanego w innym państwie członkowskim UE prawomocnego wyroku skazującego lub innej decyzji stanowiącej podstawę pozbawienia wolności (tak, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie) osoby ściganej. Nie oznacza to oczywiście, że w Polsce wykonuje się ten wyrok albo decyzję o pozbawieniu wolności osoby ściganej. Wykonaniu podlega jedynie postanowienie polskiego sądu o tymczasowym aresztowaniu na czas niezbędny do przeprowadzenia postępowania i faktycznego przekazania osoby ściganej.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącej, iż przepis art. 607 k § 3 zdanie III k.p.k. nie wprowadza obowiązku stosowania tymczasowego aresztowania w toku postępowania w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania. Na gruncie przepisów rozdziału 65b w pierwotnym kształcie słusznie wskazywano, że chociaż

harmonijna współpraca z innymi państwami członkowskimi UE wymaga wzajemnego uznawania decyzji sądowych, w tym także decyzji o aresztowaniu, to jednak nie może być tu mowy o jakimkolwiek automatyzmie.

Jak rozstrzygnąć relacje pomiędzy przepisami art. 249 k.p.k., art. 258 k.p.k. oraz art. 607 k § 3 zd. III k.p.k. wskazuje S. S. w Komentarzu aktualizowanym do art.607(k) Kodeksu postępowania karnego, teza 12. Autor ten wywodzi, iż przepis art. 607k § 3 zdanie III k.p.k. nie stanowi przepisu szczególnego względem przepisu art. 249 § 1 w zakresie przesłanki ogólnej

i art. 258 w odniesieniu do przesłanek szczególnych. Przepis art. 607k § 3 wprowadza wyłącznie ustawowe domniemanie istnienia ogólnej i szczególnej podstawy zastosowania tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy istnieje wydany w innym państwie członkowskim UE prawomocny wyrok skazujący lub inna decyzja stanowiąca podstawę pozbawienia wolności osoby ściganej. Obrona może zatem wykazywać, że nie zachodzi przesłanka ogólna oraz żadna z przesłanek szczególnych tymczasowego aresztowania określonych w art. 258, a zatem tymczasowe aresztowanie jest niedopuszczalne.

Autorce środka odwoławczego nie udało się jednak podważyć występowania przesłanki szczególnej tymczasowego aresztowania, chociaż według tut. Sądu niestawianie się ściganego na wezwania sądowe winno być poczytane jako utrudnianie postępowania karnego w inny bezprawny sposób, odmiennie niż zakwalifikował to Sąd Okręgowy.

Zastosowanie przez Sąd a quo izolacyjnego środka zapobiegawczego nie może być przyjmowane jako swego rodzaju automatyzm w związku

z wydanym przez Sąd w Kaufbeuren nakazem aresztowania. Sąd Okręgowy w Przemyślu w uzasadnieniu analizuje przesłanki tymczasowego aresztowania z rozdziału 28 k.p.k. i dochodzi do słusznego wniosku

o występowaniu podstawy ogólnej oraz szczególnej tegoż środka zapobiegawczego, przy braku negatywnych przesłanek z art. 259 k.p.k. oraz konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania o przekazanie ściganego państwu występującego z europejskim nakazem aresztowania.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, iż tylko środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania będzie w stanie zabezpieczyć dalszy tok postępowania.